

ПОРТРЕТ

Прохладног летњег дана, 26. јула 2020. године, у Београду, преминуо је Миодраг Сибиновић, слависта, русиста, књижевни историчар компаратистичке оријентације, истраживач типолошких и обостраних контактних веза српске књижевности и књижевности других словенских народа, преводилац и теоретичар превођења.

На Промоцији добитника Повеље за животно дело, коју је Миодрагу Сибиновићу 2012. године доделило Удружење књижевника Србије, он је рекао: „Да би човек био успешан у својој струци, морају се испоштовати два услова – да област за коју показује стручно интересовање буде од значаја за друштво и да искрено воли оно чему је посветио свој радни век“ (УКС, Француска 7, 6. фебруара 2013). О срећном складу и испуњености тих услова у животу и раду Миодрага Сибиновића сведоче бројна достигнућа, која су препозната и одликована за његовог живота а којима треба посветити посебну пажњу у будућим проучавањима историје српске науке.

Сликање портрета почиње потезом који ће одредити карактер будућег приказа онога ко се портретира. Портретисати – значи изнети на видело нешто што је у тренутку стваралачког чина доступно само портретисти, који ће то и такво своје виђење учинити доступним свима.

Портрет Миодрага Сибиновића могао би почети речима *истакнути српски научник, дугогодишњи професор руске књижевности и теорије превођења на Филолошком факултету у Београду, преводилац и песник, популаризатор других, пре свега словенских, књижевности у српској језичкој средини*. Те одреднице у целини обухватају профил научних и стручних интересовања Миодрага Сибиновића, истичу његов друштвени статус и углед.

Портретисање, међутим, захтева пре свега истицање психолошких особености. Шта нам може рећи о људским особинама Миодрага Сибиновића ређање титула и библиографских јединица, награда које је добијао за свој допринос науци и култури? Многи су их добијали и остали упамћени по њима. Али нису, нажалост, сви оставили по себи „споменик нерукотворан“ у душама оних који су се затекли на животном пропутовању у близини.

Професора Сибиновића бих желела да портретишем овом приликом у три потеза – у складу са три епизоде од којих је свака унела посебан траг у мој живот, попут оних које остављају догађаји од важности за наше сазревање и даљи духовни развој.

Прва епизода се подудару с успоменом на наш први сусрет. Година 1991. Филолошки факултет у Београду, XXIX Скуп слависта Србије. Пред пуном Салом 11 једна од последњих читам реферат о бојама у словенском фолклору. Стрепим од суда уважених професора који пажљиво слушају свако излагање, поређани у првим клупама, и са тремом, коју одаје подрхтавање гласа, трудим се да оставим позитиван утисак. По завршетку излагања прилазим свом ментору и чекам његову оцену, помало растерећена након аплауза после излагања. Усред разговора прилази нам уважени професор. Не познајем га, али по начину на који се према њему опходе сви околу слутим да је изузетно поштован и цењен. Уредник *Зборника Матице српске за славистику* пита га да ли би био вољан да приложи текст свог излагања са ове конференције за наредни број часописа. Професор с осмехом одговара: „Нека, има и других аутора којима треба дати место“. Затим се окрену према мени и рече: „Ево, рецимо, текст који смо управо слушали могао би бити објављен уместо мог.“ Уредник на то одврати: „С таквом препоруком сигурно ћемо размотрити ту могућност“.

Рад о којем је реч је први у мојој хронолошки поређаној библиографији, а професор који га је препоручио за штампу био је Миодраг Сибиновић.

Годинама касније, у тексту поводом 80 година професоровог живота, објављеном у XXI броју часописа *Славистика* (2017), написала сам: „Човек који улаже у младост за уздарје добија вечиту младост. Професор Миодраг Сибиновић несебично је даривао својим ученицима искуство и знање, подржавао сваку њихову амбицију, сваку жељу да напредују у свету науке, храбрећи их и водећи својим примером. 'Имате дара за превођење', 'Имате смисла за научну анализу' – то су речи којима је обично реаговао на прве невеште преводе или прва излагања младих колега. Сувишно је рећи колико значи такав ветар у леђа почетнику, колико је важно да га подржи еминентни зналац који ће му улићи самопоуздање, што је подједнако значајно колико и природни дар или рад на свом усавршавању“. Ове речи су заправо одраз сећања на мој први сусрет са професором Сибиновићем, који ми је на тако ненаметљив и природан начин разоткрио етику опхођења искусних професора према млађим колегама. Тај високи стандард покушавам да пратим свих година своје универзитетске каријере.

Једном ми рече другарица, сада уважена професорка универзитета, а у трнутку док је изговарала те речи асистент-приправник: „Тужно је када сазнаш да су твоји идоли на глиненим ногама“. Данас могу убеђено рећи да током дугогодишњег познанства и веома плодне сарадње с професором Сибиновићем величина његовог ауторитета никад није била помрачена сенком било каквог непријатног сазнања. Супротно од тога, његов ауторитет би се стално потврђивао у мојим очима, помножен новим утисцима. Успомена на први сусрет остала је ведро попут пролећног неба по сунчаном дану до последњег нашег сусрета.

Тај, нажалост, последњи сусрет се десио на промоцији „Библиотеке Миодраг Сибиновић“ на мрежи дигиталних библиотека „Растко“. Промоција је одржана 17. децембра 2019. у Универзитетској библиотеци града Београда. Професор је био свечан, сијао је, говорио о суштини бављења књижевном историјом и књижевном

критиком, о превођењу и поезији. Са пројекторског платна пред нама гледао је његов двојник, један од успелијих професорових портрета, зачињен доброћудним и помало ироничним осмехом, вешто колажиран на позадини јахача Кандинског, коњаника на црвеној позадини, који јуре у лету (алузија на професорову занесеност племенитом лепотом коња, која је заокружена у једној од последњих његових монографија *Кроз гриву зене. Рашичитаване песама о коњу из поезије словенских народа* (2017), а пре тога у антологији *Ветар у гриви: коњ у поезији словенских народа* (2011), једној од 36 књига које је Миодраг Сибиновић приредио за свог живота, а од којих се већина састоји од његових превода). Говорио је на промоцији своје библиотеке језгровито и дубоко, као и увек, држећи пуну пажњу свих присутних. По завршетку промоције дивио се вештини других говорника, како је само он то умео – несебично и са пуно ентузијазма. „Како сте лепо говорили! Погодили сте суштину ствари“, – обратио се Зорану Стефановићу, оснивачу Пројекта Растко, и Дејану Ајдачићу, уреднику Библиотеке Миодраг Сибиновић на тој културној мрежи. У тој одушевљености препознах тренутак првог сусрета са професором, не слутећи тада да ће овај бити последњи. Почетак и крај једног дивног познанства сведоше се на тачку пре-познавања.

Друга епизода из дугогодишњег познанства с професором Сибиновићем датира са краја деведесетих, када смо сви, занесени дахом блиских демократских промена, шетали улицама Београда. Професор је био редован на протестима, увек у пратњи супруге, госпође Милене, верне сапутнице и најближег свог пријатеља, којој би првој дао на суд управо написан или преведен текст, о којој је увек говорио с осмехом пуним топлине.

Миодраг Сибиновић је био човек који је држао до кристалне чистоће својих ставова. Инсистирање на томе да универзитетски професор мора у себи спајати богато знање и високи морал у пресудном тренутку је резултирало његовим прераним одласком у пензију. Касније је у својој библиографији кратко забележио: „Од септембра 1998. године, у знак протеста против новодонесеног Закона о универзитету, одбивши да учествује у деградирању универзитета у Србији, отишао је у превремену пензију. После пензионисања наставио је да се бави научним и преводилачким радом. У том периоду и даље објављује књиге својих научних и есејистичких радова, као и низ превода из руске, украјинске и белоруске поезије“.

Није желео да пристане на нову атмосферу чиновничког послушања на Универзитету. Отишао је у пензију пун радног елана, што је доказао бројним књигама које су настале након напуштања своје *alma mater*. Како му је било на души када је одлазио с Факултета, знали су само најближи пријатељи и сарадници. Није му било свеједно ко ће предавати предмете које је увео у наставу на Филолошком факултету, није му било лако што је међу кривцима прераног одласка у пензију и његов бивши ученик, кога је он увео у науку и струку. Болело га је, али је временом опростио свима. Време носи своје.

Веран својим моралним принципима остао је до последњег дана, а своје неслагање са разноразним властодршцима испољавао је активно – како учешћем у уличним протестима до последње године свог живота, тако и текстовима које је писао током пандемије и принудне изолације пензионера у пролеће 2020.

Својевремено, кад сам писала на професоров позив текст о рецепцији стваралаштва Десанке Максимовић у украјинској књижевности – за конференцију „Над целокупним делом Десанке Максимовић“ (2013), определила сам се за мало познати у Србији опус украјинског дисидента Ивана Свитличног, који је преводио Десанкине песме седамдесетих година 20. века у сибирским логорима за политичке затворенике (неки од превода су настали за време његовог штрајка глађу у самици). Индикативно је да исте године када Свитлични пише своју песму-посвету Десанки Максимовић, он преводи и француског песника Пјера Жана де Беранжеа (1780–1857), о коме је написао и есеј „Реч о Беранжеу“. Дајући високу оцену стваралаштву првог француског „народног песника“, украјински дисидент наводи у свом тексту Беранжеове речи које су постале њему инспирација за истрајност у свом стоицистичком супротстављању режиму: „Постоје тренуци када и најскромнији човек мора са претераном пажњом да се опходи према свом достојанству.“ На другом месту Свитлични цитира Беранжеа, који је, у одговор на позив да се приближи новокрунисаном краљу Лују-Филипу, после револуције 1830. године у Француској, изјавио: „Владар и песник се никада неће сложити“.

Послала сам рад о Свитличном професору на суд из Кијева, где сам и написала студију, и веома брзо добила његов одговор – одушевиле су га Беранжеове речи. Биле су толико сазвучне његовим ставовима, којима је остао веран до последњег дана.

Трећа епизода датира из времена када смо заједно са професором Сибиновићем започели рад на „Антологији украјинске поезије 16-20. века *У инат ветровима*“. Као председник Српско-украјинског друштва, други по реду, после Милорада Павића, који је био на челу Друштва почетком деведесетих, Миодраг Сибиновић је дошао на идеју стварања обимне антологије која би приказала доследни развој ауторске украјинске поезије од њених почетака као уобличеног књижевног жанра, те је заразио том идејом и мене. Тако је почела наша дуга сарадња. Прикупљајући текстове по библиотекама (у доба пре интернета) често бих преписивала текстове у свеску, а онда бих их прекуцавала и слала професору. Кад је видео моје свеске исписане стиховима, професор је испричао како се родило његово интересовање за украјинску поезију. Ова занимљива прича датира из времена када је предавао Увод у теорију превођења на Московском државном универзитету „Михајло Ломоносов“. По речима професора Сибиновића, један од колега са Московског универзитета, физичар, пореклом Украјинац, сазнавши да је он књижевни преводилац, поклатио му је свеску ситно исписану стиховима украјинских песника који су ушли у књижевност на таласу одјуживања, шездесетих година прошлог века, познатог по Хрушчовљевој политици раскринкавања Стаљиновог култа у СССР-у. То одјуживање било је кратког даха, те су млади песници веома брзо пали у немилост власти, а њихова поезија се није пуштала у штампу. Ентузијазам са којим је украјински физичар прикупљао и преписивао стихове тих младих песника, а после их и понудио преводиоцу на други словенски језик, дубоко је дотакао професора Сибиновића. Одмах је превео те песме. Међу њима су биле и његове омиљене, попут Драчеве минијатуре *Ждребе*, коју је тако дивно декламовао

сјајан глумац Иван Јагодић на бројним књижевним вечерима у организацији професора Сибиновића.

Морални дуг који је професор Сибиновић осећао према том непознатом човеку нагнао га је да доведе идеју стварања антологије украјинске поезије до краја. Преко 640 страница врхунског превода било је његово уздарје анонимном поштоваоцу поезије.

Осећање моралне потребе да се подржи позитивна енергија, умножи се и пренесе другима, краси истинске научнике и ствараоце. Ова епизода нагнала ме је да посматрам свет на тај начин, као умножавање добра тамо где год се појави његов први импулс.

На крају бих желела да скицирам оне делове портрета који су видљиви и вероватно најпознатији због честог писања пригодних професорових биографија поводом бројних награда које је добијао за живота.

Целокупни научни и преводилачки опус Миодрага Сибиновића – преко 20 монографија, 36 приређених књига, 300 преведених књига из руске, украјинске, белоруске, грузијске и других књижевности, хиљаде и хиљаде стихова расутих по књижевној периодици, стотине чланака у научним и стручним издањима, као и у културним рубрикама водећих дневних листова, представља непроцењив допринос књижевној компаратистици, теорији превођења, изучавању источнословенских књижевности у Србији и популарисању источнословенских, а пре свега руске уметничке књижевности, у српској јавности, приближавању других словенских култура српској.

Тај опус се може у целини сагледати и правом мером оценити из три аспекта:

- с тачке гледишта научног доприноса теорији превођења и развоју славистике;
- из перспективе популаризације других, првенствено источнословенских, култура у Србији;
- из угла унапређења славистичких студија и образовања у Србији у целини, посебно у сегменту подстицаја развоја младих талената.

Научне студије и монографије Миодрага Сибиновића су оријентисане на комплексно изучавање словенске разноликости. Бавио се првенствено компаративним и типолошким истраживањима словенских књижевности, заснивајући своје анализе на темељном познавању књижевног текста, откривајући његов скривени код. Тај метатекст за посвећене Миодраг Сибиновић је приближавао свим заинтересованима кроз разграната и језгровита „рашчитавања“ књижевних дела у својим монографијама, студијама, расправама, есејима, као и на бројним јавним предавањима.

Посебно се бавио истраживањем књижевноисторијских и теоријских аспеката превођења. Аутор је, такође, одељак о романтизму у руској књижевности прве половине XIX века и о руској поезији средине XIX века у познатом Нолитовом коауторском издању *Руска књижевност I–II*. Радови су му објављивани, осим на српском, и на руском, чешком, француском, белоруском и украјинском језику – у Русији, Чешкој, Словачкој, Бугарској, Белорусији, Украјини, Пољској и Швајцарској.

Миодраг Сибиновић је аутор бројних књига о појединим представницима руске књижевности, о српско-руским, српско-украјинским и српско-белоруским културним и књижевним везама, првих у српској науци темељних истраживања из историје, теорије и праксе књижевног превода. Међу њима су: *Љермонтов у српској књижевности до 2. св. рата* (1971); *Оригинал и превод* (1979); *Пушкинов „Евгеније Оњегин“* (1982); *О превођењу* (1983); *Поетика и поезија. Велики руски лиричари* (1990); *Нови оригинал* (1990); *Техника превођења* (1990); *Словенски импулси у српској књижевности* (1995); *Руски песници од барока до авангарде* (1995); *Између светова. Нови аспекти књижевног дела Десанке Максимовић* (1999); *Пушкинов и српски „Евгеније Оњегин“* (1999); *Руски књижевни источници* (2000); *Иза хоризонта. Огледи из руске, украјинске, белоруске и грузијске књижевности* (2002); *Словенска вертикала* (2008); *Нови живот оригинала* (2009); *Индивидуална конкретизација књижевног дела. Студије о руској и српској књижевности* (2012); *Множење светова: руски писци у српској преводној књижевности* (2015); *Славистичке теме: чланци и студије* (2015); *Кроз гриву зене: рашиштавање песама о коњу из поезије словенских народа* (2017). У монографије које су настале последњих година треба свакако уврстити и књигу *Венац за Манделштама: поезија, проза, есеји, преписка* (2019), чију основу је сачинила монографска студија Миодрага Сибиновића о рецепцији Манделштама у српској култури, објављена у часопису *Славистика* XXII/1 (2018).

Најпознатије дело Миодрага Сибиновића *Нови живот оригинала. Увод у превођење* (2009) настало је као плод дугогодишњег рада у тој области, научних истраживања чији су резултати са различитих аспеката изложени у претходним монографијама сличне оријентације – *Оригинал и превод* (1979), *О превођењу* (1983), *Нови оригинал* (1990) и др. У њима Миодраг Сибиновић излаже аутентичну теорију превода као новог оригинала, која пружа методолошко утемељење за такву концепцију, као и конкретне препоруке за приближавање савршеном преводу. Превођење с једног језика на други сагледава се у контексту кључног транслатолошког проблема – како учинити текст препознатљивим преводећи га с језика једне културе на језик друге. Оног ко истински жели да постане преводилац, Миодраг Сибиновић уводи у тајне врхунског заната који захтева пре свега дар, али и дубоко познавање теорије, савршену оријентацију у дискурсима обеју култура – оне из које се узима и оне на чији се језик преводи. На примерима превода многих књижевних текстова на српски језик, првенствено из руске књижевности, из које је и сам аутор највише преводио, Миодраг Сибиновић илуструје стратегију упознавања замршености ауторске замисли реконструишући је на свим нивоима – тематско-мотивском, метричко-ритмичком, фоничко-ритмичком.

Уколико би се целокупни опус Миодрага Сибиновића могао свести на заједнички именитељ, он би могао добити име *словенска вертикала*. Управо тако се зове књига књижевнотеоријских и књижевноисторијских расправа овог плодног научника и преводиоца – *Словенска вертикала : српске, руске, белоруске и украјинске књижевне теме* (2008). Наведено дело сублимира другу важну константу научног и стваралачког рада професора Сибиновића, поред оне која је посвећена теорији и пракси превођења. Обе константе су блиско повезане јер проистичу из једног иде-

ала служења култури свог народа, посматране као саставни део општесловенске и светске културе.

Руско-српски и српско-руски културни контакти и прожимања предмет су дугогодишњих ауторових истраживања, сабраних у књизи *Славистичке теме* (2015), у којој је значајно место додељено улози компаратистичких истраживања у нашој научној и широј културној јавности, као и темама из српске књижевности и културе.

Књига Миодрага Сибиновића, *Множење светова. Руски писци у српској преводној књижевности* (2015) представља кохерентну целину која открива суштинску оријентисаност аутора на проучавање источнословенско-српских и руско-српских културних и књижевних веза, што је условило и ауторово интересовање за изучавање домаћег књижевног процеса и његових страних импулса.

Миодрага Сибиновића је одликовала ширина погледа и индивидуалност приступа. Како у стручним круговима тако и у јавности он је пропагирао схватање славистике као научне дисциплине у којој се, полазећи од свога, прихвата и негује туђе. Био је вичан да у тој подударности сагледа лепоту различитог. Подједнако је занимљиво писао о народној и уметничкој поезији, о српској, руској, украјинској или белоруској књижевности, о великим универзалним темама и специфичним националним мотивима.

За изузетна научна постигнућа у области славистике, као и за две поменуте научне монографије, објављене 2015. године, Миодрагу Сибиновићу је додељена Повеља Славистичког друштва Србије „Радован Кошутић“ за животно дело (2016).

Миодраг Сибиновић је превео преко 100.000 стихова из руске, белоруске, украјинске, чешке, бугарске, македонске, јерменске и грузијске поезије. Три значајне антологије – *Антологија руске лирике. X–XXI век*. Т. 1–3. (2007, преко 9.000 стихова); *У инат ветровима. Антологија украјинске поезије. XVI–XX век* (2002, 641 стр.), *Антологија белоруске поезије* (1993 и 2012, 231 стр.), целокупна дела Сергеја Јесењина у 6 томова (1970 и неколико поновљених издања: 1971, 1973, 1975, око 4.000 стихова), бројни избори из Пушкина, Љермонтова, Ахматове, Пастернака, Мандељштама, Заболоцког, Евтушенка, Гогоља, Чехова, Љескова и других песника и писаца сачинили су ризницу српске преводне књижевности, кладенац из којег се мора напити сваки иоле образован човек у Србији како би стекао представу о том сегменту светске културне баштине.

Иако је највише преводио класике, Миодраг Сибиновић је имао слуха за почетнике у поезији, реаговао је истанчаним укусом на прве збирке и радо представљао њихову поезију на страницама књижевне периодике у Србији – часописима за књижевност и културу *Глас*, *Књижевни магазин*, *Књижевне новине*, *Мостови*, *Савременик плус*, *Писмо*, *Тиса*, *Траг* и др.

Миодраг Сибиновић је носилац значајних награда за преводилачку делатност. За превод *Антологије белоруске поезије* (Београд, 1993) добио је 2001. белоруску државну плакету „2000 година хришћанства“. За превод антологије украјинске поезије (Српско Сарајево, Бања Лука, 2002) добио је 2004. украјинску међународну награду за преводилаштво „Иван Франко“. Носилац је награде Удружења књижевних преводилаца Србије „Милош Ђурић“ за превод поезије

(Ана Ахматова, *Песме и есеји, Paideia*, Београд, 1999), Награде за најбољи превод руске књижевне прозе „Др Јован Максимовић“ (Т. Толстој, *Кис*, Београд, 2002) и Награде за животно дело коју додељује Удружење књижевних преводилаца Србије (2004), Награде за животно дело Удружења књижевника Србије (2012) и Повеље „Златко Красни“ за превођење савремене поезије (2016).

Професор Сибиновић је на свом матичном факултету и на факултетима на којима је био ангажован као хонорарни наставник држао различите курсеве: *Увод у науку о књижевности, Руска народна књижевност, Стара руска књижевност, Руска књижевност XVIII века, Руска књижевност прве половине XIX века, Руска поезија средине XIX века, Увод у теорију превођења, Руска лирска поезија XVIII и XIX века* (специјални курс), *Руска поема* (специјални курс), *Поетика Сергеја Јесењина* (специјални курс).

Током вишедеценијске професорске каријере, кад год је био у прилици да то учини, налазећи се на функцијама продекана и в.д. декана Филолошког факултета, проректора Универзитета у Београду, председника Просветног савета Србије, подржавао је даровите ученике – своје и туђе, уливао им је веру у сврсисходност непрекидног рада на свом усавршавању, отварао је пред њима нове перспективе. Професору Сибиновићу треба да захвале бројне генерације младих филолога и математичара који су се школовали и школују у гимназијама за даровите ученике – Филолошкој гимназији у Београду или Сремским Карловцима, као и у Математичкој гимназији у Београду, јер је управо он иницирао отварање или обнављање тих гимназија и спровео је ту племениту идеју у дело на челу Просветног савета Србије.

Професору Сибиновићу треба да буду захвални и они који су по први пут заронили у свет руске културе или открили за себе тајне уметности превођења на његовим предавањима. Његови курсеви из Руске народне књижевности и Теорије превођења први су курсеви из ових научних дисциплина на Београдском универзитету.

На Филолошком факултету у Београду, осим славистима, предмет Увод у теорију превођења предавао је и студентима оријенталистике (група за турски и група за арапски језик и књижевност), студентима групе за кинески језик и књижевност и групе за јапански језик и књижевност – у сарадњи са професорима и лекторима одговарајућих језика. Годину дана је, замењујући проф. др Радивоја Константиновића, док се он налазио на одсуству за континуирани научни рад, предавао Увод у теорију превођења и студентима групе за француски језик и књижевност.

Тај предмет је годину дана предавао, такође, студентима преводилачког усмерења на Филолошком факултету Универзитета у Скопљу – док тамошњи Факултет није добио квалификованог наставника за теорију превођења из сопствене средине.

Његова књига *О превођењу* (1990) била је основни уџбеник за све средњошколце преводилачког смера у Србији (који су учили француски, немачки, енглески и руски језик).

Захваљујући подршци професора Сибиновића српска академска славистика обогатила се новим предметима из области украјинистике и белорусистике, које су наставиле дугу традицију свестрано оријентисаних славистичких

студија на Београдском универзитету. Од самог почетка славистичке студије у Београду су биле оријентисане на комплексно изучавање словенских језика – руског и пољског, а касније и чешког и словачког. Сасвим је логично што је професор, који је школован на тој и таквој катедри, наставио да негује комплексност проучавања словенске разноликости.

Миодраг Сибиновић ће остати упамћен и као активни предавач на књижевним трибинама Коларчевог народног универзитета у Београду, Народне библиотеке Србије, Руског дома, Културног центра у Београду, Библиотеке града Београда и других културних институција у Београду, на територији Србије и некадашње Југославије.

Више пута је на тим трибинама држао и циклусе предавања и књижевних вечери (*Поезија Сергеја Јесењина*, КНУ, 1965; *Руска поезија Пушкинове плејаде*, Народна библиотека Србије 1983; *Пушкин*, КНУ, 1999; *Човек и природа у руској поезији*, Руски дом, 2003; *Руска поезија друге половине XX века*, КНУ, 2003. и др.). Од задужбине Илије М. Коларца Коларчев народни универзитет, новембра 2000. године добио је „Плакету за изванредне заслуге у програмској делатности Коларчеве задужбине“.

Миодраг Сибиновић је иницирао многе пројекте посвећене развоју културне сарадње и популарисању руске, украјинске и белоруске књижевности на српском културном подручју и активно је учествовао у тим догађајима. Међу њима су: међународни симпозијуми на Филолошком факултету у Београду *Руска емиграција у српској култури XX века* (1993), *Руска емиграција у српској и другим словенским земљама XX века* (1995), *Јесењин на крају XX века* (1997); велика изложба у Народној библиотеци Србије *Пушкин и српска култура* (1999); телевизијски циклус током којег је на Радио-телевизији Србије у три једночасовне емисије представљена Пушкинова лирика (2000); телевизијска емисија *Пушкин и српска култура* на РТС (1999); уводна излагања о низу руских писаца у циклусу *Великани светске књижевности* Школског програма РТС; учешће у ТВ емисијама поводом 100. годишњице рођења С. Јесењина; низ предавања и књижевних вечери у градовима Србије поводом 200. годишњице рођења А. С. Пушкина и 100. годишњице рођења С. Јесењина; округли сто на тему *Питања и проблеми превођења руских писаца на српски и српских аутора на руски језик* на 60. Београдском међународном сајму књига, на којем је почасни гост била Русија (2014) и бројни други.

За активност у обележавању 200. годишњице Пушкина 1999. добио је медаљу Владе Руске Федерације. Као предавачу два пута му је додељивана и плакета Руског дома културе у Београду.

Одлуком Владе Републике Србије, на предлог Удружења књижевних преводилаца Србије, 7. децембра 2007. године додељено му је посебно признање за врхунски допринос националној култури у Републици Србији.

„Постојала ли је икада велика реч коју гомила не би покушала истог трена да оскврни?“, питао се у књизи *Духовно у уметности* Кандински. „Постојала је, – одговара целокупним својим преводилачким и научним опусом Миодраг Сибиновић, слажући се у томе с Хајдегером – то је песничка реч“.

За несумњиви песнички дар, јер само песник може преводити поезију тако да остане привлачна у новом језичком руху, које разоткрива њену лепоту а не прикрива голоотињу. За сате и сате напорног рада за писаћим столом. За бесане ноћи у потрази за правим изразом, оним који ће попут Хераклитове муње обасјати кристал речи и извући из ње првоздану лепоту, нетакнуту патином туђих мисли у миленијумским наслагама употребе. За научну ерудицију, способност уочавања општег у појединачном и појединачног у мору чињеница. За истрајност у свом позиву и својим ставовима – приносим на дар још један омаж великом научнику, преводиоцу и човеку Миодрaгу Сибиновићу.

Београд, 1.12.2020.